

лести, то оттука не може оште да се заключава, че и двајсета и прва цивилизација трѣба на сѣкој начинъ да умрѣ отъ една каква-годѣ болестъ. Може-би да умрѣ, а може-би и да не умрѣ. Болестъ-та не е старостъ. Отъ болестъ-та може човѣктъ да се упаци и да се иецѣри. Намъ ни се чини, че класическа-та цивилизација не пропаднала отъ старостъ; или по-добрѣ да кажемъ, тя не пропаднала отъ туй че е такъвзи природния законъ, ами за това, че въ самия неинъ организъмъ се крила една особена болестъ и единъ неизцѣримъ органически порокъ, отъ които болести и пороци днешна-та Европейска цивилизација е сѣвсѣмъ свободна. Темеля на класическа-та цивилизација билъ твърдѣ малъкъ и тѣсенъ т. е. тя неможила да се распространява ни въ широчина, ни въ дължина, ни въ дълбочина. За нейно-то распространение въ широчина, т. е. отъ единъ народъ на други, пречила национална-та умраза. Гърка съ презрение гледалъ останали-тѣ народи и ги наричалъ *варвари*. За нейно-то распространение въ дълбочина, т. е. отъ погорни-тѣ сѣсловия на по-долни-тѣ — пречило *робство*. Едно общество, което е основано на робство, винаги ште гледа на наука-та като на едно аристократическо забавление, което е непристѣпно и твърдѣ вредително за истински-тѣ работници. На сѣко умствено работение въ таквози общество се гледа не като на ерѣдство за по-добро познание и осѣвършенствование на живота, ами като на мостъ, презъ който може лесно да се дойде до спокойствие и рахатлъкъ. Въ таквози общество придобити-тѣ истини не можатъ да се приспособо-